

По дрехитѣ посрѣщатъ, но по ума изпращатъ

Мирчо бѣше синъ на много бедни родители. Той завърши съ отличие четвърто отдѣление и наесенъ се приготви да постъпи въ прогимназията на съседното село. Единъ день той се прости съ родителитѣ си, прекръсти се и тръгна на пѣтъ.

Въ другото село децата го посрещнаха съ подигравки, защото Мирчо бѣше съ закърпени дрешки, съ царвулки и вехто калпаче. Той мълчеше и понасяше търпеливо всичко. Искараха му и подигравателно име. Поплака си и се помоли на Бога да вразуми другарчетата му, та да не му се подиграватъ вече.

Звънецътъ удари за първия учебенъ часъ на новата година. Въ класната стая учителътъ попита, кой желае да прочете молитвата. Стана единъ ученикъ, но така бързаше, че учителътъ го прекъсна . . . Другъ ученикъ започна молитвата, но се насмѣ . . . Учителътъ дигна трети, но той забрави да се прекръсти . . .

— Кой ще прочете правилно молитвата? Кой желае да се помоли на Бога, но внимателно, както се молите въ къщи и въ църква?

Тишина. „Никой ли не желае?“ пита пакъ учителътъ.

Отъ последния чинъ излѣзе едно бедно облечено момче. То се обърна къмъ окачената на стената икона, колѣнчи на дъскитѣ, прекръсти се, повдигна ржце нагоре и започна съ ясенъ, треперещъ гласъ молитвата:

— Преблагий Господи . . .

Когато свърши, две голѣми сълзи се търкулиха по бузитѣ му . . .

Настъпи дълго мълчание. Всички други ученици сж навели глави отъ срамъ. Учителътъ бърше сълзитѣ си и сияе отъ радост . . .

Отъ сега нататкъ децата престанаха да се подиграватъ съ Мирча. Обикнаха го и се допитваха до него.

Този ученикъ е сега свещеникъ . . .

Деца, не се гордейте, не се подигравайте съ другитѣ, а обичайте всички братски! Богъ въздига кроткитѣ, ония, които Му се молятъ внимателно и горещо . . .

Деца, внимавайте, кога четете молитва!

Свещ. М. Радевъ.